

har ikke nogen afgjørende Betydning med Hensyn til den foreliggende Sag, og jeg troer derfor at kunne nøies med at fremsætte den modsatte Paastand. Jeg kan henholde mig til, hvad den ærede Ordfører bemærkede med Hensyn til, hvorledes Forholdet vilde være, hvis Fæstningsværkerne bleve nedlagte ved et Lovudbud, uden at dertil knyttedes nogen Betingelse med Hensyn til Servituten. Dette er jo en Eventualitet, som ikke vil indtræffe, thi, naar ikke denne Lov kommer til at indeholde den paagældende Bestemmelse, saa vilde jo Fæstningsværkerne ikke blive nedlagte, idetmindste skal det ganske vist ikke blive foreslaaet af mig, at det skal ske; altsaa, denne Eventualitet vil ikke indtræffe. Her er kun Tale om, hvorledes Forholdet vil blive, naar der paa samme Tid, som Fæstningsværkerne nedlægges, ogsaa gives en Bestemmelse om, hvorledes Byggefrihed kan erhverves, og hvorledes Statskassens Tare i den Henseende kan iagttages. Den ærede 3die Landsthingsmand for 1ste Kred (Brock) har anseet det for at være uforsigtigt, om Rigsdagen ikke kom til at udøve nogen Control med det Salg af Fæstningsværkerne, hvortil der gives Regjeringen en Bemyndigelse ved dette Lovudkast. Et Forslag i saa Henseende kom frem i det andet Thing, et Forslag, som gik ud paa, at Rigsdagens Samtykke skulde erhverves til en afsluttet Handel om disse Fæstningsværker, og jeg troede ikke at burde modsætte mig dette Forslag; det var mig fuldkommen klart, at det for Regjeringen vilde være forbundet med et meget betydeligt Ansvar at føre Forhandlinger med Communen om Salget af Fæstningsværkerne. Naar altsaa den lovgivende Forsamling vilde overtage en Deel af Ansvaret, saa kunde det kun være Regjeringen behageligt, og jeg erklærede derfor i det andet Thing, at jeg paa ingen Maade vilde modsætte mig det; men et stort Fleertal i det andet Thing erklærede sig imod, at den lovgivende Forsamling skulde bele Ansvaret med Regjeringen. Jeg gjorde ved den Leilighed opmærksom paa, at en saadan Forhandling ganske vist vilde lide derunder, at den vilde komme til at savne en bestemt Charakter. En ganske anden Sag var det, naar man kunde gjøre Regning paa, at den afsluttede Contract, i et Tilfælde som dette,

vilde af Rigsdagen blive godkjendt eller forkastet en bloc. I saa Fald var Sagen temmelig klar, og man kunde da vente, at Forhandlingen fik en alvorlig Charakter; men naar Overenskomsten senere kom til at undergaae en kritisk Behandling, saa vilde Følgen deraf kun være, at hverken den ene eller anden Contract gik alvorligt ind paa Sagen. Det var disse Betæneligheder, der gjorde sig gjældende, og som jeg ogsaa troer foranledigede, at dette Forslag ikke blev taget tilfulde. Da den ærede sidste Taler, om jeg har forstaaet ham ret, har indbrømt, at der ikke har været noget Ulovligt i de administrative Autoriteters Praxis, vil jeg ikke opholde mig ved den mindre foredelagtige Maade, hvorpaa han har bedømt den. Det ligger i Sagens Natur, at naar Regjeringen varetager Statens Tare ligeoverfor Private, saa er det ikke altid behageligt for disse; altsaa kan man ikke undgaae at paadrage sig en saadan Kritik. Den Betænelighed, som den ærede Taler hittede med Hensyn til, hvorledes Cierne vilde blive stillede i Fremtiden, forekommer mig heller ikke at kunne have nogen meget stor Betydning. Der har jo, som sagt, ikke været Noget at klage med Hensyn til, hvorledes de hidtil ere behandlede, og jeg tvivler ikke paa, at de Autoriteter, der i Fremtiden vilde komme til at behandle denne Sag, jo vilde holde sig Loven efterrettelig, ligesaa vist som de nuværende Autoriteter gjøre det. Jeg skal endnu tillade mig en Bemærkning med Hensyn til, at Regjeringens Bemyndigelse er indskrænket til at afhænde Fæstningsværkerne til Kjøbenhavns Commune. Det oprindelige Forslag gik ud paa, at Regjeringen skulde være bemyndiget til at afhænde Fæstningsværkerne enten til Communen eller til Andre delviis eller som et Hele. Derved har det andet Thing havt Betænelighed, og da vi ikke have saa meget Hastværk, som den ærede Taler antydede, har Regjeringen troet meget godt at kunne berolige sig ved, at man foreløbig prøvede at afhænde Fæstningsværkerne til den Contractant, som var nærmest dertil, og om hvem man med meest Rimelighed kunde antage, at han vilde være istand og villig til at overtage dem samt til at give dem en nyttig Anvendelse. Skulde dette Forsøg ikke lykkes, kan Regjeringen jo